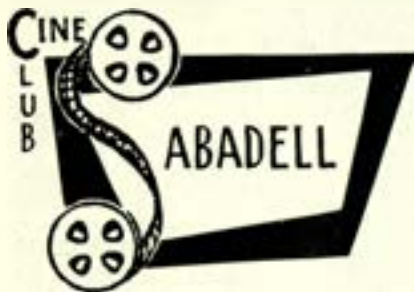

cinema

Presentació

Avui iniciem una secció de cinema a "Quadern". Una secció que, d'entrada, assumeix la responsabilitat de ser l'única que hi ha a Sabadell. Què pretenem?

Dues planes (és, aproximadament, l'espai que tenim a la nostra disposició) cada dos mesos no permeten plantejar-se un treball d'actualitat -encara que l'escrit sobre Mary Pickford, amb el qual comencem la nostra col·laboració, ho sigui força. Haurem de fer, normalment, articles sobre temes generals, sense renunciar mai, però, a tot tipus de possibilitats conjunturals.

Com que creiem que el cinema és un art d'autor, els autors ocuparan la majoria dels nostres escrits: en ferem estudis més o menys sintètics, però sempre rigorosos, seguint una línia d'actuació que mantindrem fidelment, estigui a favor o en contra dels corrents imperants.

Encara que l'autor ocupi l'eix vertebral de la nostra feina, no negligirem altres apropaments: gèneres, cinematografies nacionals, estudis de mites, guionistes, músics, actors i actrius (cas Mary Pickford, per exemple), etc. Volem fer constar que

al cinema ens podem acostar de moltes maneres diferents. El maniqueisme univalent ens sembla erroni.

Tampoc hem d'oblidar el cinema per a nois (al qual Cine Club Sabadell es dedica des de fa cinc anys). Aquestes planes en parlaran quan sigui convenient o necessari.

Basant-nos en tot això, tenim la intenció de referir-nos, principalment, a les manifestacions cinematogràfiques que hi hagi a casa nostra, sense caure, però, en un exclusivisme fàcil i inútil.

Pretenem, això sí, que, si ens llegiu, arribeu a saber qui som, què defensem i quin camí seguim. D'una cosa en podeu estar segurs: mentre nosaltres siguem els responsables d'aquesta secció, aquest camí no canviarà.

I, finalment, una aclaració, potser innecessària; estem oberts al diàleg i a la controvèrsia i aquestes planes agrairan qualsevol suggeriment.

CINE CLUB SABADELL

Mary Pickford ha mort

La notícia cinematogràfica del mes de maig ha estat la mort de Mary Pickford, la que fou famosa actriu i productora a l'època daurada del cinema mut nord-americà. Darrera seu, queden més de dues-centes pel·lícules i una imatge -noia joveneta, trenes rosses, ulls clars, expressió ingènua que enlluernà tots els públics del primer terç de segle.

Mary Pickford, que havia començat a treballar en el teatre als cinc anys (com tants d'altres!), es deia Mary Gladys Smith i havia nascut a Toronto (Canadà) l'any 1893. El cognom Pickford era el del seu avi matern.

THE TAMING OF THE SHREW, 1929, Sam Taylor. Pel·lícula sonora. "Little Mary" s'ha acabat

Després del teatre, vingué el cinema. La contractà la Biograph, amb un sou de deu dòlars diaris. La seva primera pel·lícula va ser THE VIOLIN MAKER OF CREMONA (1909), de David W. Griffith, l'inventor del llenguatge cinematogràfic, que la dirigí moltes vegades més. "Little Mary" -com se la coneixia a E.E.U.U.- arribà al cim amb meteòrica velocitat: l'any 10, Carl Laemmle, un productor independent que se l'emportà de la Biograph, li pagava 175 dòlars a la setmana; l'any 12, Adolph Zukor obtingué una exclusiva per 1000 dòlars setmanals; l'any 16, l'actriu cobrava quatre vegades més.

Mary Pickford, Charles Chaplin, Douglas Fairbanks i Griffith van fundar l'any 19 la United Artists (Artistes Associats). El casament amb Fairbanks, el seu segon marit, l'any vinent, donaria com a resultat la parella més famosa de Hollywood. La seva mansió de Pickfair esdevindria legendària.

Durant els anys 20, "Little Mary" formava ja part del ciutadà mig nord-americà: les seves trenes s'havien convertit en símbol, la seva imatge era una

evidència física. L'any 29, quan interpreta la primera pel·lícula sonora, COQUETTE, de Sam Taylor, té ja 36 anys, no és una noia joveneta i la seva expressió comença a no semblar ingènua. No li serveix de res interpretar bé: al públic se li escapa una imatge que ja no pot tornar. Esclava d'aquest públic, la gent del mut comença el declivi. L'any 33, Mary Pickford es posa davant de la càmera per darrera vegada.

Molts dels grans del cinema nordamericà la dirigiren: Griffith, Thomas H. Ince, Cecil B. DeMille, Ernst Lubitsch, Frank Borzage i d'altres.

CINE CLUB SABADELL

SPARROWS, 1926, William Beaudine
Trenes rosses, ulls clars, expressió ingènua

EL MEU MAR

per ROSA GRANOLLERAS

El mar va amanyagant les platges daurades, plenes de llum i soledat, només hi ha alguna gavina, que frega les ones tot volant.

Es un quiet mirall en el matí estival.

Alguna barca en el miratge llunyà, és l'únic que trenca la inacabable monotonia del mar confós amb el cel.

Només un ventijol s'està formant a l'últim sorral.

En un dia meravellós, per contemplar el mar.

Les ones van trencant, una a una, en la sorra, com si la volgués acariciar, deixant un rastre fresc, humit, del fregadís constant.

Durant el dia és com una sinfonia que ens envolupa amb el seu continu vaivé, com un cantic subtil, con un càntic que ens va subjugant.

Quan el contemplo quiet, em sento relaxada i en mirar-lo sento una gran tranquil·litat.

Es per mi com un sedant, si em sento trista, i en mirar-lo em sento confortada.

En un moment donat, en un canvi brusca, les ones s'encrespen tornant-se el mar brau i dominant.

Les ones, abans manyagues, ara trenquen galopant arrasant quelcom que es posi per davant.

El vent el belluga amb força, ondulant les aigües que estaven en repòs, unes ones blanques, escumoses, que trenquen amb soroll estrepitós.

El mar s'infla, es retorç, com sota el domini d'un secret dolor que li infligeix el vent.

I llavors, em sento petita i poca cosa, sento que jo no sóc res davant tal magnitud.

I demano veure'l, altra volta, manyac i submís perquè em dongui l'equilibri que a mi en manca i espero tornar-lo a

veure quiet i reposat, com sempre he desitjat.

Quan la follia ha passat i torna la calma, el miro complaent: és bell i plàcid, és el meu mar, el que jo tant estimo i contemplo, com si de mi mateixa formés part, i llavors puc exclamar:

Aquest és el meu mar!

